

עם ישראל עם קדוש בסוד הפסוק ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום
דֹאמַר שאמר **רַב הַמְנוּנָא סָבָא**, אומות עובדי עבודה
 זרה, עד לא אתגזרו שריין בכתרין תתאין
 דלא קדישין, שאומות העולם עד שהם לא מתגיירים ונימולים הם נמצאים
 בכתרים התחתונים שהם לא קדושים שהם מדרגות הטומאה בחיצונים (רמ"ק) **וְרוּחַ**
מִסָּבָא שְׂרִיא עֲלֵיהוּ. ורוח הטומאה שורה ונמצא עליהם **בִּין**
דַּאתְגִּירוּ וְאַתְגִּירוּ, ומכיון שהם התגירו ונימולו **שְׂרִיין בְּכִתְרָא**
קְדִישָׁא (של שכנתא) אז הם שרויים ונמצאים בכתר הקדוש של השכינה
דְּשְׂרִיא עַל שָׂאר בְּתָרִין תַּתְּאִין, שהיא המלכות שורה ונמצאת על
 שאר הכתרים התחתונים **וְרוּחָא קְדִישָׁא שְׂרִיא עֲלֵיהוּ**. ואז רוח
 הקדושה שורה עליהם **אַבְל יִשְׂרָאֵל, קְדִישִׁין בְּנֵי קְדִישִׁין**, אבל בני
 ישראל שהם קדושים בני קדושים **דְּגִזְעִין וְשָׂרְשִׁין**, שהם הגזע והשורש הקדושים
וְאַתְבְּסֻמוּ בְּטוּרָא דְּסִינֵי, והתמתקו מזוהמת הנחש בהר סיני **וְעָאֵלוּ**
בְּמַהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא קְדִישָׁא. ועלו ונכנסו באמונה השלימה
 והקדושה **בְּשַׁעְתָּא דַּאתְגִּזֹּר שְׂרִיא בְּכָלָא**, אז בשעה שהם נימולים הם
 שורים ונמצאים בכל הזו"ן הנקראים יומם ולילה **דְּכַתִּיב**, שכתוב בפסוק (דברים ד)
וְאַתֶּם הַדְּבָקִים ע"י מצות המילה בִּי' דהיינו ז"א אֱלֹהֵיכֶם דהיינו נוק'
 ואז מתקיים בהם **חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם**.

רבי יוסי מקשה שתי קושיות על הפסוק כי מי נח זאת לי

וְהָיָה כִּי יַחֲטֵא וְאָשֵׁם וְהָשִׁיב אֶת הַגּוֹלָה וְגו' (ויקרא ה)

רבי יוסי אומר, לפרש את הפסוק והקדים לפרש את הפסוק בישעיה

ואמר שכתוב בפסוק (ישעיה נד) כִּי מִי נַח זֹאת לִי אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי

מֵעֲבוֹר מִי נַח. דהיינו כמו שמזמן נח נשבעתי שלא יהיה עוד מבול על הארץ כך

נשבעתי מקצוף עליך ומלגעור כך הֲאִי קָרָא קִשְׁיָא, ופסוק זה קשה בְּתִיב

שהרי כתוב בפסוק (בראשית ז) וּמִי הַמַּבּוּל הָיוּ עַל הָאָרֶץ. וּבְתִיב

וכתוב עוד בפסוק (בראשית ט) וְלֹא יִפְרֹת כָּל בָּשָׂר עוֹד מִמִּי

הַמַּבּוּל. ומדייק רבי יוסי מִי הַמַּבּוּל בְּתִיב, וְלֹא מִי נַח, שכתוב

בפסוק מי המבול ולא כתוב מי נח כמו הפסוק בישעיה וקשה למה בישעיה שינה הכתוב

ואמר מי נח במקום מי המבול וְהִכָּא בְּתִיב ועוד קשה שכתוב כִּי מִי נַח

זֹאת לִי. זֹאת לִי, בתמיהה הֵם לִי מִיבְעֵי לִיָּהּ. וקשה למה כתוב

זאת לי בלשון יחיד היה צריך לכתוב שמי נח הם לי בלשון רבים.

מעלת הצדיק שמטיל שלום בעולם וכל העולם מתברך בזכותו ומטיל שלום

בפמליא של מעלה

אֵלָּא הָכִי תֵּאֲנָא, אלא כך שנינו כִּד זַבְּאִין סְגִיָּאוּ בְּעֵלְמָא,

כאשר יש הרבה צדיקים בעולם הזה קִדְשָׁא בְּרִידָא הוּא חֲדָי

וּמִשְׁתַּבַּח בְּהוּ. אז הקב"ה שמח בהם ומשתבח בהם וְתִנְיָנָן שלמדנו כִּד

שְׂאִרֵי זַבְּאָה בְּעֵלְמָא, שכאשר שרוי ומצוי הצדיק בעולם וְאִשְׁתַּבַּח

בִּיהִ, וּנְמָצָא בּוֹ כִּבְיָכּוֹל אֲטִיל שְׁלָמָא בְּעֶלְמָא, כאילו הוא מטיל ועושה שלום בכל העולם לפי שהצדיק הוא בחינת היסוד שהוא עושה שלום בין הרחמים לדינים ואז הוא מגביר את החסדים ומתמתקים הדינים (רמ"ק) **וְכָל עֶלְמָא מְתַבְרָכָא בְּגִינִיָּה,** וכל העולם מתברך בגלל הצדיק **וְאֲטִיל שְׁלָמָא בְּפַמְלִיָּא שֶׁל מַעֲלָה.** וכן הוא מטיל ועושה שלום בפמליא של מעלה דהיינו בין מלאכי החסדים למלאכי הדינים (רמ"ק) **מִנָּא לָן.** ושואל ומנין לנו שהוא מטיל שלום בפמליא של מעלה **דְּכֹתִיב,** ומתריך שכתוב בפסוק שהקב"ה אומר על הצדיק (ישעיה כז) **אֹו יִחְזַק** דהיינו הצדיק **בְּמַעֲוֵי** דהיינו בתורה שנקראת עוז ואז הצדיק **יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי.** וקשה **תִּרִין שְׁלָמִין אֲמַאי דְּהָכָא.** למה כתוב בפסוק שתי פעמים שלום, ומתריך **אֶלָּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי,** הכוונה **דְּאֲשֵׁרִי דְּכָר וְנוֹקְבָא.** שהצדיק משכין יחד וגורם יחד בין הזכר שהוא ז"א ובין הנקבה שהיא המלכות דהיינו שגורם שיושפע שפע במלכות (רמ"ק) ומש"כ **שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי,** הכוונה **דְּמְתַבְרָכָאן אֲבָהָן.** שע"י הצדיק מתברכים גם האבות שזה ז"א עצמו כדי שישפיע שפע במלכות (רמ"ק).

מסביר ההבדל בלשון הפסוק **יעשה שלום לי שלום יעשה לי**

מַאי אִיכָא בִּינִיָּהוּ, ומה ההבדל ביניהם שפעם אחת כתוב **יעשה שלום לי** ופעם אחת כתוב **שלום יעשה לי** **אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כִּד מְתַבְרָכָאן אֲבָהָן,** שכאשר מתברכים האבות נאמר **שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי, דְּאֶקְדִּים שְׁלָמָא בְּכָלָא.** שהוא הקדים לומר שלום שהוא היסוד בהתחלה שכדי שתדיר טיפת

המוחין מהדעת לחג"ת צריך שיעלה בהתחלה היסוד אל הדעת כדי שהוא ימשיך את טיפת המוחין (מק"מ) **וּבְגִין כִּן שָׁלוֹם קָדִים**. ולכן שלום שהוא היסוד הוא מוזכר בפסוק קודם אולם מש"כ **יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם לִי**, קשה **מֵאֵי טַעַמָּא לָא אֶקְדִּים שָׁלוֹם הָכָא**. מה הסיבה שהוא לא הקדים שלום כאן בהתחלה **אֶלָּא** מתוך רבי יוסי **בְּגִין דִּיתַעֲבַר חוּיָא דְּשִׁרְיָא בְּנוֹקְבָא בְּקִדְמִיתָא**, שבגלל שצריך להעביר את הנחש שהוא שורה בנקבה בהתחלה דהיינו שנחש הוא סוד הערלה שנמצא על עטרת היסוד שהיא המלכות (מק"מ) **וַיִּיתֵי דְכוּרָא לְמִשְׁרֵי בְּאַתְרֵיהּ**, ורק אח"כ מגיע הזכר שהוא הו"א לשכון במקומו ולהתייחד עם הנוקבה שהיא המלכות **וּבְגִין כִּן יַעֲשֶׂה אֶקְדִּים, וְלִבְתָּר שָׁלוֹם**. ולכן כאן הקדים יעשה שהוא רומז לתיקון השבתת הקליפות ורק אח"כ כתב שלום שאח"כ מגיע הו"א להתייחד עמה (רמ"ק).

העולם מתקיים בזכות הצדיק

תֵּאנָא בְּזִמְנָא דְּזַכָּאָה שְׁאֲרֵי בְּעָלְמָא, אומר רבי יוסי שלמדנו שבזמן שהצדיק שרוי בעולם הזה **דִּינִין לָא מִתַּעְרִין, וְלֵא שְׁלֵטִין בְּעָלְמָא**, אז הדינים לא מתעוררים בעולם ולא שולטים בעולם ואפי' אם הדינים מתעוררים אז הצדיק בתפילתו מבטלם (רמ"ק) **מְשֻׁם דִּיהוּא בַר נֶשׁ זַכָּאָה הוּא אוֹת בְּעָלְמָא**, מכיון שהצדיק הוא אות בעולם דהיינו היסוד שנקרא אות (מתמ"ד) **וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיד הוּא בְּעֵי בִיקָרִיָּה, וְעָלְמָא מִתְקַיֵּים בְּגִינִיָּה**. והקב"ה רוצה בכבודו של הצדיק והעולם מתקיים בזכותו.